

HỒI THỨ MUỖI CHÍN

THIẾU NỮ MẶC ÁO MÀU LỤC LÀ AI ?

Thạch Phá Thiên trong lòng vẫn thắc mắc về những vấn đề : Tại sao Hoa Vạn Tử lại bị Trần Hương chủ bắt giam vào nhà lao? Vì lẽ gì nàng toan giết mình ?

Chàng chờ Thị Kiếm trở vào để hỏi ả thì chợt nghe người gác cửa ngoài lên tiếng:

-Bối tiên sinh đã đến.

Thạch Phá Thiên trong dạ mừng thầm, vội đi ra nhà sảnh đường.

Vừa thấy Bối Hải Thạch chàng đã nói ngay:

-Bối tiên Sinh ! Vừa xảy ra một việc rất kỳ lạ.

Rồi chàng đem vụ gặp Hoa Vạn Tử ra kể lại một lượt.

Bối Hải Thạch nghe đoạn gật đầu. Y không bày tỏ ý kiến gì về vụ Hoa Vạn Tử, trình trọng nói ngay:

-Trần Hương chủ ở Sư oai đường trước nay với bang chúa hết lòng kính cẩn, một dạ trung thành. Y lại là người có công lớn với bản bang. Xin Bang chúa rộng lượng tha mạng cho Y.

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi :

-Tha mạng cho y ư ? Y làm sao lại tha mạng?. Y là người tốt lắm mà! Bối tiên Sinh ! Nếu y có mắc bệnh gì thì tiên sinh cứu chữa cho y nhé !

Bối Hải Thạch cả mừng xá dài nói:

-Đa tạ Bang chúa có dạ khoan hồng.

Y nghĩ bụng:

-Bang chúa nổi tiếng là người khắc nghiệt, ít khi thi ân cho người. Y đã xử tử ai thì chẳng mấy khi lại ân xá cho người đó. Bữa nay y chịu phá lệ luật tha Trần Xung Chi đủ chứng tỏ y rất nể mặt mình.

Bối Hải Thạch tạ ơn xong lật đật rút lui.

Nguyên Trần Xung Chi cùng Hoa Vạn Tử chia tay nhau rồi liền đến tìm Bối Hải Thạch Nhờ y năn nỉ Thạch Bang chúa tha mạng cho mình cùng là xin thuốc giải độc.

Bối Hải Thạch đã có môn " Vạn linh giải độc đan" có thể tiêu trừ được bách độc. Y chỉ cần Bang chúa gật đầu một cái thì việc giải độc dễ như trở bàn tay. Y vẫn lo lắng Thạch bang chúa không phải là người dễ dàng khoan thứ cho ai. Không ngờ bữa nay, y vừa mở miệng xin đã được bang chúa tha mạng cho Trần Xung Chi. Y rất lấy làm sung sướng vì đã cứu được bạn hữu lại được một phần thực lực cho bản bang để đối phó với những hoạ hoách sắp xảy ra.

Bối Hải Thạch đi rồi. Thạch Phá Thiên liền đem những chuyện nghi ngờ hỏi Thị Kiếm. Bây giờ mới biết chỗ này thuộc Dương Châu, một địa điểm giao thông rất khẩn yếu cho hai miền Nam, bắc, Sào huyết An Lạc là nơi đặt tổng đà bang Trường Lạc và Thạch Phá Thiên là Bang Chúa.

Bang Trường Lạc nội bộ chia làm ba đường, bên ngoài chia làm năm đường để thống suất bang chúng các nơi. Trong bang Trường Lạc có rất nhiều là tay cao thủ, Những năm gần đây bang này thanh thế rất lớn. Những nhân vật bản lãnh cao thâm như Bối Hải Thạch qui đầu rất đông. Như vậy đủ tỏ bang Trường Lạc có một thực lực khá hùng hậu, những bang phái tầm thường không thể bì kịp.

Thị Kiếm là một ả nha hoàn nhỏ tuổi chỉ biết đại khái như vậy, còn những việc lớn mà bang Trường Lạc đã hành động trên chốn giang hồ cùng bang này kết thân hặc thù hẳn với những môn phái nào thì ả không thể biết được.

Thạch Phá Thiên nghe Thị Kiếm nói về tình hình bang Trường Lạc, chàng chỉ hiểu được sơ qua mà thôi. Tuy chàng là người thông minh, nhưng chưa am hiểu thế sự. Những chi tiết liên quan đến mọi việc chàng không có cách nào thấu triệt để bao quát được tình thế bang này.

Chàng trầm ngâm một lúc rồi nói :

-Thị Kiếm tử nương ! Các vị nhận lầm ta rồi. Không phải là ta mơ ngủ đâu. Sự thực thì nhất định người khác mới phải là bang chúa. Còn ta đây chẳng qua là một gã thiếu niên ở chốn sơn lâm chứ không hiểu gì là bang chúa hết.

Thị Kiếm không tin cười đáp :

-Kể ra thiên hạ cũng có lắm người tướng mạo giống nhau. Nhưng tiếng gọi là giống nhau nhưng cũng chỉ hao hao chứ chẳng thể nào giống hết thảy như trình độ này được.

Ả chợt nhớ ra điều gì hỏi tiếp:

-Thiếu gia! Gần đây thiếu gia luyện môn gì đó, nô tỳ e rằng bộ óc thiếu gia đã bị chấn động quá nhiều. Nô tỳ không nói chuyện với thiếu gia nữa để thiếu gia nghỉ ngơi nhiều cho tâm thần thoải mái, rồi dần dần thiếu gia sẽ nhớ lại được hết.

Thạch Phá Thiên vội nói:

-Không !Không được ! Trong lòng ta còn nhiều mối nghi ngờ cần phải hỏi tỳ nương. Thị Kiếm tử nương ! Tại sao tỳ nương lại thích làm nha hoàn.

Thị Kiếm vành mắt đỏ hoe đáp :

-Làm gì có chuyện thích làm nha hoàn. Từ thuở nhỏ nô tỳ đã mồ côi cha mẹ, không nơi nương tựa. Có người đem nô tỳ về nuôi rồi đưa đến bán cho bang Trường Lạc. Đâu tổng quản để nô tỳ hầu hạ thiếu gia, dĩ nhiên là nô tỳ phải tuân mệnh.

Thạch Phá Thiên nói:

-Nếu thế thì không phải tử nường muốn làm nha hoàn. Vậy tử nường cứ việc đi đi, ta không cần người phục dịch. Bất luận chuyện gì ta cũng tự làm lấy được hết.

Thị Kiếm vội nói:

-Hiện thời nô tỳ không còn một người thân thuộc nào nữa. Vậy thiếu gia bảo nô tỳ đi đâu, về đâu bây giờ? Đâu tổng quản mà biết ra thiếu gia không muốn cho nô tỳ hầu hạ nữa thì y nhất định sẽ trách phạt nô tỳ không chịu hết lòng thị phụng. Nô tỳ sẽ bị nhừ đòn đến chết mất.

Thạch Phá Thiên nói:

-Đừng lo! Ta sẽ bảo Đâu tổng quản không đánh mắng tử nường là xong.

Thị Kiếm lắc đầu nói:

-Thiếu gia chưa khỏi bệnh hẳn, nô tỳ không thể bỏ đây mà đi được. Hơn nữa nếu thiếu gia không khinh rẽ nô tỳ thì nô tỳ tình nguyện phục thị thiếu gia.

Thạch Phá Thiên nói:

-Trước nay ta không khinh rẽ một ai thì có lý đâu lại khinh rẽ tử nường được?

Thị Kiếm không hiểu bang chúa quên hết những việc đã qua thật hay chàng nói giả vờ để lấy lòng. Ấy vừa tức mình vừa buồn cười nói:

-Thiếu gia nói vậy thì mọi người tất ca ngợi Thạch đại bang chúa đã cải tà qui chính rồi.

Thạch Phá Thiên trầm ngâm, không nói gì nữa chàng nghĩ thầm trong bụng:

-Thạch bang chúa đúng là một người cực kỳ hung ác. Y đã kiêu ngạo khinh người lại có tình hiếu sát nên ai thấy y cũng len lét khiếp sợ. Bây giờ ta biết làm thế nào đây? Thôi thôi để mai ta nói rõ cho Bối tiên sinh nghe, không thể để họ nhận lầm mình là Bang chúa mãi được.

Thạch Phá Thiên ngẫm nghĩ hết chuyện này sang chuyện khác. Có lúc chàng cảm thấy làm Bang chúa được mọi người rất kính trọng. Họ ăn nói đối xử cũng thấy vui tai đẹp mắt. Nhưng có lúc chàng nghĩ tới mình mạo xưng địa vị của người khác, rồi một ngày kia bang chúa chân chính trở về đây, chắc là y phải điên tiết, không chừng y còn giết mình nữa. Như thế thì thiệt là nguy hiểm.

Thạch Phá Thiên ăn cơm tối rồi lại cùng Thị Kiếm chuyện trò một lúc. Chàng hỏi hết chuyện này sang chuyện khác mà dường như chuyện gì đối với chàng cũng là mới lạ.

Thị Kiếm thấy trời tối lâu rồi, ả lo rằng tính nết cũ của thiếu gia lại nẩy mầm rồi đưa chàng đến hành động bất chính, ả liền cáo từ ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Thạch Phá Thiên ngồi trên giường một mình cũng buồn vì chẳng có việc gì làm. Chàng lại luyện công theo những đường kinh mạch trên mười tám pho tượng gỗ.

Đêm đã khuya. Bốn bề tịch mịch. Bất thành linh Thạch Phá Thiên nghe bên ngoài cửa sổ có ba tiếng gõ "cách cách" vang lên. Chàng giương mắt lên nhìn thì thấy cánh cửa sổ từ từ mở ra. Một bàn tay nhỏ nhắn thò vào vấy chàng hai cái. Chàng thấp thoáng nhìn thấy tay áo màu xanh lơ mà cổ tay trắng bóng.

Thạch Phá Thiên động tâm, chàng nhớ tới thiếu nữ mặt trái xoan mình mặc áo màu xanh lơ trước đã có một lần vào phòng lúc canh khuya. Chàng liền nhảy xuống giường chạy ra cửa sổ cất tiếng gọi:

-Tỷ nương! ..

Bên ngoài cửa sổ thanh âm trong trẻo của một thiếu nữ đáp lại:

-Sao lại kêu ta bằng tỷ nương? Ra đây lẹ lên!

Thạch Phá Thiên mở cửa sổ vọt ra thì không thấy bóng một người nào. Chàng còn đang kinh hãi, nghi ngờ thì đột nhiên trước mắt mình hoa lên một cái rồi tối sầm lại. Một bàn tay mềm mại dịu dàng bịt lấy mắt chàng. Sau lưng có tiếng cười khúc khích rồi mũi chàng ngửi thấy một mùi thơm thanh nhã tựa như hoa lan.

Thạch Phá Thiên vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Chàng biết thiếu nữ này muốn giỡn chơi với mình. Từ thuở nhỏ chàng ở chốn hoang sơn hieu quạnh không chuyện trò với ai được, chàng đành lấy con A hoàng làm bầu bạn. Bây giờ đột nhiên có người bạn trẻ nôi giỡn, dĩ nhiên chàng lấy làm khoan khoái vô cùng. Chàng vừa quàng tay ra phía sau định ôm lấy, vừa nói:

-Nào thử xem ta có bắt được không?

Ngờ đâu chàng xoay tay lại tuy đã mau lẹ, nhưng người thiếu nữ chuồn còn mau lẹ hơn. Chàng ôm vào khoảng không.

Thạch Phá Thiên còn đang chưng hửng, bỗng thấy tà áo màu lục (xanh lơ) phát phới trong bụi hoa. Chàng liền nhảy sổ lại vươn tay ra chụp. Chụp không trúng người nàng mà lại đụng phải đám gai Mai Côi. Chàng nhin đau không được, la lên một tiếng:

-Úi chà!

Thiếu nữ liền chuồn ra mặt trước khóm Tử kinh hoa. Nàng ló đầu ra khẽ cười nói:

-Chàng ngốc ời! Đừng lên tiếng nữa! Hãy đi theo ta!

Thạch Phá Thiên thấy thân hình nàng chuyển động liền lật đật theo sau.

Thiếu nữ chạy đến chân bức tường vây toan nhảy lên mặt tường thì trong bóng tối đột nhiên có tiếng động rồi lại hai người vọt ra. Một người tay cầm đơn đao, còn một người tay cầm phán quan bút. Cả hai đứng chắn trước mặt thiếu nữ quát hỏi:

-Ai đó ? Đứng lại!

Giữa lúc này Thạch Phá Thiên vừa cười hì hì vừa chạy tới nơi.

Hai gã kia là đệ tử bang Trường Lạc tuần tiểu trong vườn hoa. Chúng vừa thấy Thạch Phá Thiên toét miệng cười hề hề với thiếu nữ lạ mặt, vội vàng tránh sang hai bên thì lễ nói:

-Thuộc hạ không biết cô nương đây là bạn với Bang chúa, nên đã đắc tội. Xin bang chúa lượng thứ cho!

Rồi chúng quay lại nhìn thiếu nữ nghiêng mình thi lễ và tạ tội.

Thiếu nữ nhìn bọn họ lẽ lưởi một cái, rồi day lại ngó Thạch Phá Thiên giơ tay ra vẫy. Đoạn nàng không nói chi hết nhảy vọt lên mặt tường.

Thạch Phá Thiên tự lượng sức mình không đủ bản lĩnh để nhảy lên mặt bức tường cao như vậy. Nhưng một bên thiếu nữ vẫy tay, một bên hai tên đệ tử chăm chăm ngó mình chẳng lẽ chàng lại kêu người đi lấy thang để trèo lên tường. Chàng đành liều mình chụm chân lại nhảy vọt lên.

Lạ thay! Bàn chân chàng tựa hồ phát sinh một luồng lực đạo không biết từ đâu đưa đến đẩy người chàng lên đánh véo một tiếng. Nhưng đến mặt tường chân vẫn chưa ngừng mà lại vượt qua.

Hai tên đệ tử giật mình. Chúng không nhịn được lớn tiếng reo hò:

-Công phu tuyệt diệu!

Giữa lúc ấy, bên ngoài tường bỗng nghe đánh "huych" một tiếng dường như có một vật gì nặng rớt xuống đất.

Nguyên Thạch Phá Thiên không biết hạ mình từ từ, cứ để người gieo thẳng xuống.

Hai tên đệ tử ở phía trong chân tường ngơ ngác nhìn nhau. Chúng không hiểu tại sao khinh công Bang Chúa đã thần diệu như vậy mà rớt xuống bằng một tư thế rất khó coi.

Thiếu nữ ở trên đầu tường nhìn rất rõ, nàng giật mình kinh hãi nàng thấy Thạch Phá Thiên té ngồi xuống một lúc rồi mà chưa dậy được. Nàng liền tung mình nhảy xuống vừa đưa tay ra đỡ dậy được, vừa cất tiếng dịu dàng nói:

-Thiên ca! Thiên ca làm sao vậy ? Thiên ca bệnh chưa khỏi hẳn thì chớ nên vận công lực để sính cường.

Nàng luồn tay vào nách chàng từ từ nâng dậy.

Thạch Phá Thiên gieo thẳng mông xuống đau quá không chịu nổi. Nhờ có thiếu nữ nâng đỡ chàng mới đứng lên được.

Thiếu nữ hỏi:

-Chúng ta đi chỗ khác có tiện hơn không? Thiên ca té đau còn đi được nữa chăng?

Thạch Phá Thiên vẫn còn tính trẻ hiếu thắng, hơn nữa công lực chàng rất thâm hậu, tuy chàng té xuống một cái bằng trời giáng nhưng chỉ sau một lúc là hết đau ngay. Chàng đáp:

-Được lắm ta không đau gì cả. Dĩ nhiên là đi được.

Thiếu nữ kéo tay chàng nói:

-Mấy bữa nay không gặp mặt, Thiên ca có nhớ ta không?

Nàng từ từ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Thạch Phá Thiên. Trước mắt Thạch Phá Thiên hiện ra một bộ mặt thanh tao thoát tục. Ánh trăng chiếu vào cặp mắt nàng trông tựa hai vì sao. Mũi chàng ngửi thấy trong người thiếu nữ tiết ra một mùi thơm êm dịu. Lòng chàng không khỏi mơ màng. Tuy chàng chưa hiểu gì về mối tình trai gái, nhưng tuổi đã hai mươi chàng còn ngây thơ ngốc nghếch đến đâu thì trước tình trạng này cũng phải nảy ra lòng yêu mến đối với một tiểu nữ xinh đẹp.

Chàng ngẩn mặt ra đáp:

-Tối hôm ấy cô nương lại thăm ta rồi bỏ đi ngay, Ta nhớ cô lắm.

Thiếu nữ chum chim cười nói:

-Thiên ca đã mất tích bấy lâu rồi lại hôn mê bất tỉnh bao nhiêu ngày, nên không biết người ta lo lắng đến thế nào. Mấy bữa nay đêm nào ta cũng đến thăm Thiên ca, Thiên ca có biết không? Ta thấy Thiên ca đang ở trong thời kỳ luyện công rất quan hệ, thì e rằng sự quấy nhiễu rất nguy hại cho công khoá của Thiên ca, nên không dám lên tiếng gọi.

Thạch Phá Thiên vui mừng hỏi:

-Thực thế ư? Ta không biết chi hết. Hảo tử nương! Tử nương! Sao tử nương lại tử tế với ta như vậy?

Thiếu nữ đột nhiên biến sắc hất tay chàng ra nói:

-Người kêu ta bằng gì?.. Ta.. Đã đoán ra rồi! Bấy lâu người không trở về... nhất định ở bên ngoài người đã chung đụng với con đàn bà nào rồi. Hừ! Người quen gọi thị bằng "Hảo tử nương"... nên bây giờ cũng buột miệng kêu ta như vậy...

Thạch Phá Thiên thấy thiếu nữ vừa mới vui cười dí dỏm giọng nói ôn hoà uyển chuyển, mà đột nhiên biến thành giận dữ thì chàng kinh ngạc, chẳng hiểu ra sao, miệng ấp úng:

-Ta... ta...

Thiếu nữ thấy chàng ấp úng không giải thích được thì lại càng tức giận. Nàng giơ tay ra nắm lấy tai chàng nghiến răng hỏi:

-Bấy nhiêu ngày người đã ở chung với đứa con gái nào? Có phải người kêu thị bằng "hảo tử nương" không? Nói mau, nói mau!

Mỗi một câu "nói mau" là một lần nàng giựt tai một cái. Ba câu "nói mau", nàng giựt luôn ba cái.

Thạch Phá Thiên đau quá chịu không nổi kêu lên:

-Úi chao!

Rồi chàng nói:

-Người hung dữ quá! Ta không chơi với người nữa!

Thiếu nữ lại kéo tai một cái thật mạnh hỏi:

-Người muốn ruồng bỏ không hỏi gì đến ta nữa phải không? Không thể dễ thế đâu. Người ở chung với đứa con gái nào? Phải nói cho mau!

Thạch Phá Thiên nhăn nhó đáp:

-Ta có ở với một cô gái thiệt. Y cũng ngủ trong phòng ta.

Thiếu nữ càng tức giận hơn nữa, nàng kéo tai Thạch Phá Thiên đến chảy máu ra thét lên lạnh lạnh:

-Ta phải đi giết thị.

Thạch Phá Thiên hoảng hồn kêu lên:

-Trời ơi! Đó là Thị Kiếm tử nương. Y nấu yến sào, nấu cháo sâm cho ta ăn. Tuy y nấu cháo khô nhưng y là người rất tốt. Người... đừng có giết y.

Thiếu nữ đang tức giận hai hàng lệ chảy xuống má, bỗng nhiên nàng phá lên cười ha hả. Nàng phì một tiếng, giựt tay chàng một cái thật mạnh rồi nói:

-Ta cứ tưởng con tiện nhân nào mà Thiên ca kêu bằng "hảo tử nương" đó là ai, té ra là con nha đầu thối tha kia. Người gạt ta rồi! Ta không tin đâu. Mấy bữa nay đêm nào ta cũng đứng ngoài cửa sổ nhòm vào. Ta thấy Thiên ca cùng con nha đầu vẫn giữ lễ độ. Thiên ca thật là người khôn ngoan.

Nàng lại giơ tay ra nắm tai chàng kéo mạnh một cái.

Thạch Phá Thiên kinh hãi vô cùng giật bắn người lên. Chàng ngoẹo đầu đi toan tránh, thiếu nữ xoè bàn tay ra xoa vào tai chàng rồi cười hỏi:

-Thiên ca có đau không?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Dĩ nhiên là đau lắm!...

Thiếu nữ lại cười nói:

-Đau thì ráng mà chịu. Ai bảo Thiên ca trêu ta lại còn giở trò ma quỷ kêu ta bằng "hảo tử nương" làm chi?

Thạch Phá Thiên nói:

-Ta thường nghe mẫu thân bảo kêu người bạn gái bằng tử nương là lịch sự. Chẳng lẽ gọi như thế là lầm lộn hay sao?

Thiếu nữ nguýt chàng nói:

-Ta có cần Thiên ca lịch sự với ta đâu? Được lắm! Nếu Thiên ca cáu giận thì ta đưa tai để Thiên ca giựt cho công bằng.

Nàng nói xong nghiêng đầu lại cho nửa mặt sát gần vào chàng. Mùi thơm thoang thoảng ở má thiếu nữ lại lọt vào mũi Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên giơ tay lên nắm lấy tai thiếu nữ, lắc đầu nói:

-Ta không giựt.

Rồi chàng lại hỏi:

-Vậy ta kêu ngươi bằng gì cho phải?

Thiếu nữ tức giận xẵng giọng:

-Trước nay Thiên ca kêu ta bằng gì? Chẳng lẽ Thiên ca quên cả tên ta rồi hay sao?

Thạch Phá Thiên định thần lại nghiêm nghị nói:

-Cô nương! Ta nói để cô nương hay: cô nhận lầm người rồi đó! Ta không phải là Thiên ca của cô đâu, mà cũng không phải Thạch Phá Thiên chi chi hết. Ta là "Cẩu tạp Chủng" đây mà.

Thiếu nữ thộn mặt ra. Hai tay nàng nắm lấy vai chàng xoay đi nửa vòng để ánh trăng soi vào tận mặt. Nàng ngưng thần nhìn kỹ lại một hồi rồi cười khanh khách nói:

-Thiên ca! Thiên ca thật khéo bày trò. Vừa rồi nghe Thiên ca nói như thật, khiến cho ta sợ hết hồn, ngỡ là mình nhận lầm người thiệt! Bây giờ chúng ta đi thôi!

Thạch Phá Thiên vội nói:

-Ta không bày trò đâu. Người nhận lầm người thật đó. Đến tên ta là gì mà người cũng không biết thì còn đúng làm sao được?

Thiếu nữ dừng bước quay lại. Hai tay nàng nắm cả lấy hai tay Thạch Phá Thiên, mặt cười tươi như hoa nở, nàng nói:

-Được lắm: Thiên ca đã nhất định ăn thua với ta thì ta đành chịu thua mà khai lại tên họ: Ta họ Đinh tên Đang, Thiên ca vẫn gọi đùa ta là Đinh Đinh Đang Đang¹. Cũng có lúc kêu bằng Đinh Đang, Đinh Đang. Dứt lời thiếu nữ tay nắm Thạch Phá Thiên trở gót chạy đi như bay về phía trước.

Thạch Phá Thiên bị nàng lôi đi. Người chàng loạng choạng mấy cái rồi đành tăng gia cước lực thực mạng chạy theo. Ban đầu chàng thở hồng hộc ra chiều nhọc mệt vô cùng. Nhưng chạy một lúc rồi nội lực điều hoà càng chạy càng nhẹ nhõm tựa hồ không hao tổn một chút khí lực nào.

Thạch Phá Thiên không biết đã chạy được bao nhiêu đường đất. Bỗng chàng thấy trước mắt mặt nước rung rinh, thì ra đã đến bờ sông.

¹ Đinh đang hai chữ đi liền nghĩa là xúng xểng. Tiếng ngọc đeo chạm vào nhau phát ra thanh âm gọi là đinh đang.

Đinh Đang kéo tay chàng khẽ vọt người lên nhảy xuống con thuyền nhỏ đậu ở bờ sông.

Thạch Phá Thiên cũng nhảy theo nhưng chàng chưa hiểu cách vận nội lực cho thành khinh công.

Huych một tiếng! Chàng gieo người mạnh xuống đầu thuyền. Thuyền tròn trành, nước vọt lên tung toé.

Đinh Đang la lên một tiếng "ái chà!" rồi cười nói:

-Coi bộ Thiên ca nhảy tưởng chừng muốn chọc thủng cả thuyền ra.

Nàng nói xong cầm cây sào tre khẽ đẩy một cái cho thuyền ra giữa sông.

oOo